

אמרתי לאיחן וחרצוב שאיני מאמין לחמשילד. כל הבטחותיו מנוסחות באופן מעורפל כזה שאינן אומרות כלום. אולם נסכים לזוז 30 מיל כפי שמציע אבן (כינחיים כבר זזנו). חוכן שיחת המזכל נשמור בסוד, והטלגרמה לא תיראה לאיש, אבל נודיע לצרפת ואנגליה שאנו עומדים על פי דרישת המזכל לזוז 30 מיל מזרחה מההעלה - ואם הם יתנגדו לכך נודיע לאבן לכני הגשח ככתבו.

30.11.56, יום ו'

בבוקר בא אצלי גוברין. יש לו אסמות, אינו יודע איך להציג השאלות. אמרתי לו יש לנו שלושה יעדים: א) למנוע חזרה הצבא המצרי לסיני, כלומר למנוע סיני ליחסך לבסיס מלחמתי של מצרים נגדנו, ב) להבטיח חופש היציא במצרי ים-סוף ולמנוע האפשרות ממצרים לשוב לסיס עלינו הסגר, ג) המצרים פלטו לעזה בכוח, ואין לתת להחזירם. ד) בעיית הטליטים יש למתור על ידי יסובס בארצות ערב, נעזור לכך ע"י פיצויים וישוב חלק מלימי עזה בארץ במידת האפשרות. לא להגיד בסומבי לא נחזיר עזה, לא נצא מסיני, לא נצא ממפרץ שלמה.

- בעסר ובאחת עשרה שחי ישיבות בהרכב שונה ובהוכן דומה! מחילה ברבר

הסברה ו"יחסי צבור". סוכס שבטשרד דה"מ יהיה מנהל יחסי צבור, וישתמו בבירורים

נציגי הצבא ומטה"ח.

הרצוג ואיתן סציעים את הרטן למנחל ההסברה. איני בטוח אם הוא המתאים
לכך מפאת חמיסחו המדינית.

- למי בקשת הרצוג חזרתי אה"צ לירוסלים כי מתקבלות ידיעות מנ.י. - ויש
קושי בהעבכתן לח"א, וכוסב לענות עליהן מיד.

1.12.56

באחת עשרה בא אצלי איסר האמריקניס לא
יחסיסו עם אנגליה עד שאידן ילך. לארה"ב היה הסכס עם נאצר בענין סואץ -
שלא ישחטשו כאן בכוח, לעומת זאת נחן נאצר כמה הבטחות בנוגע לחעלה. זה היה
לפני המבצע. במועצת הבטחו; על החעלה (13.10.56) קיבל טילוון לויד ששה הסעיפים.
אידן לא הסתפק בהם. איסר מסער שיש סימי גנף הסכס בין ברח"ם וארה"ב שלא תהיה
טלחמה עולטית, אט כי יטשכו חתירות וחחרות וטלחמה קרה. כל צד היה צריך להיות
אחראי לגרורים שלו שלא יפתח בטלחמה. והנה בלי דעת אייזנחוויר פתח אידן
בטלחמה. (מדוע אין כעס על מולה? אין הוא שותף ראשי).

הסכנה בסוריה הולכת וגדלה, וארה"ב מעריכה ככנה זו, האיש הכסוכן הוא
סארג', ראש חביון. ארה"ב רוצה לשנות המצב בסוריה, אבל לא ע"י אנגליה,
עיראק וחורכיה.